

Psie záchranárky

Prvý raz do akcie

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Psie záchranárky 1

Prvý raz do akcie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Daphne Mapleová
Psie záchranárky 1 – Prvý raz do akcie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Psie záchranárky

Psie záchranárky

Prvý raz do akcie

Daphne
Mapleová

 FRAGMENT

„Musí existovať *niečo*, čo môžeme urobiť. *Niečo*, aby útulok zostal otvorený,“ povedala som zúfalo.

Saša sa na mňa pochybovačne pozrela a ja som vedela, čo si myslí: *Keď to nedokáže Alica, ako by sme to mohli dokázať my?*

Ale Taylor prikyvovala. „Kim má pravdu,“ ozvala sa tým rúznym Anniným hlasom. „Nájdeme spôsob, ako zachrániť útulok.“

Pre Judy

1. kapitola

„Si pripravený vyraziť na prechádzku, Humphrey?“ spýtala som sa malého baseta a pohladila ho po hodvábných ušiach. Štuchol do mňa hlavou a potom sa s povzdychom prevalil na bok, akoby ho to hrozne vyčerpalo.

Jeho majiteľka pani Croninová sa vesele zasmiala a láskyplne povedala: „To je náš leňoch.“ Potom sa so širokým úsmevom pozrela na mňa a jej pohľad bol veľmi milý. „Aj tak stále nechápem, ako je možné, že ho každý deň dokážeš vylákať na prechádzku.“

„My si jednoducho rozumieme, však, Humphrey?“ Sklonila som sa a opäť som ho pohladkala.

Ľudia sa ma na to často pýtali, a ja som to nikdy nedokázala vysvetliť. Akoby som *vedela*, čo psi potrebujú. Rozumela som tomu, čo mi chcú povedať svojimi pohľadmi, pohybmi a zvukmi, nemusela som nad tým rozmyšľať. Môj starší brat Matt mi často hovorieval, že som zaklínačka psov, akási psia psychologička... Aj keď ako zaklínačka ani ako psychologička som sa nikdy necítila; vedela som len, že mám strašne rada psov.

„Nuž, neviem, aké kúzla používaš, ale veľmi sa nám to páči...“ pochválila ma pani Croninová a uhladila si úzku sukňu, ktorú nosievala do práce v tunajšej banke. Jej manžel bol staviteľ. Býval v práci ešte dlhšie ako ona, takže ani jeden z nich nemal čas prehovárať lenivého baseta na každodennú prechádzku. „... a Humphreymu tiež. Strašne neznášal, keď sme ho ťahali von na vôdzke.“

Prikývla som. Basety sú známe svojou lenivosťou, ale Humphrey bol mimoriadny prípad. Celé týždne som sledovala, ako sa Croninovci zo všetkých síl snažili prinútiť svojho miláčika, aby sa prešiel po

ulici. No Humphrey z toho nemal žiadnu radosť. Nakoniec som to nevydržala a prišla som im na pomoc. Vzala som trochu psích dobrôt a dbala na to, aby som vôdzku pevne držala, lebo pes si musí uvedomiť, kto je tu pánom. Stále som sa mu prihovárala a vždy keď sme minuli ďalšiu ulicu, odmenila som ho maškrtou, aby vedel, že je šikovný. Čoskoro sa prechádzal po celej štvrti, vrtel chvostom a hlavu držal vysoko zdvihnutú. Snažila som sa Croninovcov naučiť, ako to robím, ale Humphrey ich aj tak nikdy neposlúchal tak ako mňa.

Pani Croninová si ma nakoniec pred pár týždňami najala, aby som chodila von s ich psom, a všetci boli spokojní. Hlavne ja. Odvtedy, ako vlani zomrel náš labrador Sammy a naši sa rozhodli, že na ďalšieho psa nemajú čas, túžila som po tom, aby sme mali šteniatko. A vďaka Humphreymu a plánom, ktoré som v to popoludnie mala, sa mi to konečne podarilo.

„Dnes sa vám začína škola a už budete siedmaci, pravda?“ spýtala sa ma pani Croninová, keď nás vypravádzala pred dom k svojmu zaparkovanému autu.

„Áno,“ odpovedala som a snažila som sa, aby som sa pri tej myšlienke nezamračila. Na túto časť

dňa som sa totiž veľmi netešila. Vo väčšine mestských škôl sa druhý stupeň začína šiestou triedou, ale tu v Roxbury Parku sa začína až siedmym ročníkom a zároveň to znamenalo prejsť do inej, úplne novej školy.

„Tak veľa šťastia,“ popriala mi pani Croninová.

„Ďakujem.“ Ocenila som, ako dobre chápe, že človek potrebuje veľa šťastia, keď má začať v novej škole. Najmä ja. Vždy som sa svedomito učila, ale stále sa zdalo, že tak trochu pokrívavam za ostatnými.

Pani Croninová sa ešte vracala do svojho krásneho viktoriánskeho domu, tak som jej zamávala. Potom som zľahka šklbla vôdzkou. Humphrey doteraz oňuchával ružové kríky vysadené okolo cestičky, ale poslušne vykročil na svojich krátkych nohách a zamierili sme do Jarnej ulice.

„Hádaj, čo budem robiť dnes popoludní!“ povedala som mu ticho. Na to Humphrey vždy reagoval. Videla som, že naklonil hlavu, akoby čakal, kedy mu prezradím svoje plány. Niektorí ľudia si myslia, že rozprávať sa so psom je hlúposť, ale zvieratá skutočne vnímajú ľudské hlasy a sú výborní poslucháči.

„Začnem chodiť pomáhať do Roxburského psieho útulku.“

Humphrey pohodil hlavou, reagoval tak na nadšenie v mojom hlase.

„Myslím si, že to je jediná dobrá vec na celej siedmej triede,“ vysvetlila som mu, keď sme odbočili do Montgomeryho ulice a zamierili do malého centra nášho mesta. Bol nádherný deň na sklonku leta: vo vzduchu voňala čerstvo pokosená tráva a slnko ma príjemne hrialo na pleciah. „Každý siedmak si má nájsť nejakú neplatenú brigádu a my so Sašou sme sa prihlásili na výpomoc do útulku. Mne sa ten útulok veľmi páči už odvtedy, ako sme si odtiaľ pred rokmi priviedli Sammyho.“

Humphrey sa zastavil a oňuchával kaluž po nočnom daždi. „Ešte presne neviem, čo tam budeme robiť, ale nemôžem sa dočkať, až uvidím tie psíky,“ pokračovala som, nechala som Humphreyho chvíľku ovoniavať a potom sme zase pokračovali v ceste, aby mu nenapadlo predčasne ukončiť dnešnú prechádzku.

Prešli sme okolo mestskej knižnice, ktorá bola ešte zatvorená, a minuli sme malý parčík pred ňou.

Boli tam lavičky a ihrisko, kam som veľmi rada chodievala. So Sašou sme sa tam na preliezačkách zdokonaľovali v gymnastike, a keď bolo v lete horúco, ochladzovali sme sa pri fontáne, ktorej stred predstavoval pancier veľkej korytnačky. Saša bola celý august na prázdninách so svojou mamičkou pri jazere Lake George. Mali sme toho toľko doháňať!

S Humphreym sme obišli Rox, čo je taká obyčajná reštaurácia, ktorá patrí mojim rodičom. Nakukla som dovnútra cez sklo a zakývala som Leslie, čašníčke z rannej zmeny. Naši mali v reštaurácii vždy naponáhlo, ale rada som za nimi chodila. Trávila som tam väčšinu popoludní a víkendov, písala som si úlohy pri pulte a chrúmala sladké zemiakové hranolčeky.

Ostatné obchody v Montgomeryho ulici boli ešte zatvorené, ale popoludní budú plné zákazníkov. A pretože je už od rána teplo, po vyučovaní určite bude pred cukrárňou dlhý rad na zmrzlinu.

Pozrela som sa na hodinky, čoskoro bude osem. „Tak pôjdeme k Saši?“ spýtala som sa Humphreyho a zdalo sa, že prikývol.

Otočila som sa a zamierila späť do Jarnej ulice. Saša bývala len pár domov od nás, čo bolo skvelé. O chvíľu sme sa už s Humphreym blížili k peknému prízemnému domu modrostriebornej farby. Jej rodičia sa rozviedli už veľmi dávno a ona tam bývala len s maminou.

Sadla som si do trávy vedľa kríka zlatého dažďa a vybrala som z vrečka maškrtu pre Humphreyho. Lahol si k mojim nohám a radostne ju začal prežúvať. Ja som medzitým vzala mobil a poslala Saši esemesku, že tam čakám. Saša sa o dve minúty vyrútila z domu a radostne na mňa kričala.

„Chýbala si mi!“ vrhla sa mi okolo krku. Vlasy mala sčesané dozadu do vrkoča a voňala jahodovým šampónom a levanduľovým mydlom, ktoré jej mamina kúpila vo Francúzsku. Tiež som ju pevne objala.

Humphrey nadšene šteká – aj on mal Sašu veľmi rád.

Len čo sme sa poriadne vyobjímali, Saša si čupla a pomojkala sa s ním. Zbožňovala psov rovnako ako ja a stále prehovárala svoju mamičku, aby jej dovolila mať doma aspoň nejaké zvieratko.

„Daj si pozor, aby si nemala na sebe čo len jeden psí chlپ,“ podpichovala som ju. Sašina mamička mala doma všetko ako zo škatuľky a psie chlpy v byte by boli vážny problém!

„To mi teda hovor,“ odvetila Saša a prevrátila oči. „Mamina mi dokonca pridelila extra oblečenie, ktoré si mám dnes vziať do útulku.“

„A vyzliecť si ho predtým, než sa vrátiš domov, však?“ poznamenala som so smiechom.

„Veď ju poznáš,“ prikývla a zazubila sa. „Už večer som si ho dala do tašky, aby som na to nezabudla.“ Rozhodila ruky. „Takže som pripravená! Poďme teda, odvedieme tohto chlapca domov a vyrazíme do školy.“

„No zdá sa mi, že si na niečo zabudla,“ ozvala som sa a potláčala som úsmev.

Saša sa zamračila. „Nie, veci do školy mám, peniaze na obed a oblečenie do útulku tiež, všetko som si dala do – aha!“

Vyprskla som do smiechu a Saša uháňala späť domov po batoh. To bola celá ona: vždy si všetko zabalila do batoha a napokon si ho zabudla. Jej mamička si z nej často uťahovala, že by si zabudla aj

hlavu, keby ju nemala pevne nasadenú na krku, a tak trochu to bola pravda.

„Vďaka,“ zvolala na mňa udýchane, keď sa opäť vyrútila na schody.

„Na to predsa dobrí kamaráti sú,“ ubezpečila som ju a vykročili sme k domu Croninovcov.

„Neviem, čo by som si bez teba počala,“ ozvala sa Saša a zavesila sa do mňa. Jej slová ma potešili a zahriali ako hrnček teplého kakaa. Vedela som, že v siedmej triede bude veľa vecí inak. Budeme mať omnoho viac učenia a na niektoré predmety ani nebudeme chodiť spolu. Práve to bolo na práci v útulku fajn – znamenalo to, že budeme mať čas na seba, budeme tam pekne spolu a tiež so všetkými psami. Čo viac si ešte priať?

Keď sme odovzdali Humphreyho, zase sme zamierili späť do centra k svojej novej škole.

„Ešte som ti nepovedala jednu úžasnú novinku,“ oznámila mi Saša nadšene. „Pri jazere som sa zoznámila so skvelým dievčaťom!“

Pri tých slovách ma trochu pichlo pri srdci, ale vzápätí som si povedala, že to predsa nevádí, ak je to skvelé dievča. Aj tak som Sašina najlepšia kamarát-

ka a vždy aj budem. A navyše, jazero bolo odtiaľto vzdialené sto kilometrov.

„Volá sa Taylor a pochádza z veľkej rodiny z juhu, takže rozpráva s takým krásnym južanským prízvukom!“ pokračovala Saša s rovnakým nadšením.

„Južanský prízvuk sa mi veľmi páči,“ prikývla som. „Je taký spevavý.“

„Áno, absolútne,“ súhlasila Saša. „A je s ňou perfektná zábava. S nikým v živote som sa toľko nenasmiala!“

Pocítila som ďalšie pichnutie, ale nevšímala som si to. „To je fajn,“ odpovedala som čo najradostnejšie. „Škoda, že sa s ňou nemôžem stretnúť.“

„Neboj sa, presne naopak!“ zvolala Saša. „Práve to je na tom najlepšie. Jej otec bude pracovať v mamej právnickej firme a celá jej rodina sa presťahovala sem do Roxbury Parku!“

Bola som taká prekvapená, že som sa nezmohla ani na slovo, ale Saša si to nevšímala. „A hádaj, čo je ešte skvelé! Bude s nami chodiť pomáhať do útulku!“

A teraz som už mala úplne po nálade.

2. kapitola

Nová škola mi naháňala strach. Bola oveľa väčšia než naša predchádzajúca základná, na ktorej bol len prvý stupeň, a aj keď tu najší ôsmaci boli len o rok starší ako my, vyzerali hrozne dospelé.

To však nebol hlavný dôvod, prečo sa mi tak zvieral žalúdok a bolo mi úzko, keď sme si so Sašou uložili veci do šatňových skriniek a zamierili do našej triedy. Bolo to kvôli Taylor.

Spolužiaci z našej starej triedy nás hlučne zdravili a my sme im zakývali. Snažila som sa usmievať,

ale bolo to ťažké. Pokiaľ Saša tvrdí, že Taylor je skvelá, je to tak a basta. Saša by ma nikdy nezhradila. Tak prečo sa bojím čo len pomyslenia na to, že sa s tým novým „skvelým“ dievčaťom zoznámim?

Pred našou triedou Saša vykričla ešte nadšenejšie ako ráno, keď uvidela mňa, a uháňala objať vysokú dievčinu tmavej pleti so stovkami tenkých vrkôčikov zakončených striebornými korálikmi. Taylor sa smiala a tiež ju objímala a koráliky v jej vlasoch melodicky cinkali o seba. Naposledy sa videli včera, tak mi ich víťanie pripadalo trochu prehnané, ale snažila som sa na to nemyslieť. Namiesto toho som šla k Saši, pripravená na to, že ma predstaví. Koniec koncov, ja som predsa Sašina najlepšia kamarátka.

„Ach, ty si určite Kim,“ oslovila ma Taylor svojím príjemným hlasom s melodickým južanským prízvukom. „Si naozaj taká pekná, ako ťa opisovala Saša.“

Taylor rozprávala tak priateľsky, že bolo ľahké milo sa na ňu usmievať. Žalúdok sa mi prestal natoľko zvieriť.

Taylor nás obe chytila pod pazuchu, jej koža príjemne hrialo. „Toto bude ten najlepší školský rok, ja to viem!“ vyhlásila.